

KOIRANPÄÄPUISTO

Oletko kuullut, mitä erässä koirapuistossa tapahtui?

Etkö?

Sehän oli tässä kaupungissa. Tai viereisessä. Ihan lähellä kumminkin.

Puiston nimi oli Koiranpääpuisto, koska sen keskellä kohosi puinen paalu, jonka yläosa oli valtava, veistetty koiranpää. En ole aivan varma, onko tämä totta, mutta joku sanoi, että puuveistos olisi ollut kunnianosoitus yhden vanhan miehen kuolleelle koiralle. Vähän creepyä, vai mitä? Teettää näköispatsas edesmenneestä koirastaan. Eikä edes koko koirasta vaan ainoastaan sen päästä.

Oli miten oli, koirapuisto oli tosi suosittu, koska se oli valoisa ja hyvin hoidettu. Ilmeisesti vanha mies oli itsekin kuollut ja testamentannut tontin kaupungille – sillä ehdolla, että paikalla pitäisi aina olla koirapuisto ja että siitä pidettäisiin koko ajan huolta. Siellä ei siis lojunut mitään kakkoja ympäriinsä eikä aitoja ollut jyrstetty säleiksi. Vaikka puistossa kävi päivittäin kymmeniä koiranulkoiluttajia, se pysyi miellyttävänä ja viihtyisenä.

Siksi oliikin outoa, että kolmen vuoden kuluttua puiston perustamisesta, yhtenä kesäisenä aamuna, puisto oli sotkeru. Joku oli levitellyt sen täyteen paperilappuja ja niirtauillut niirä puihinkin. Kaikissa lapuissa luki verenpunaisin kirjaimin: VAROKAA!

Etkö tosiaan muista sitä? Siitä kirjoiteltiin lehdissäkin. Kaupungin työntekijät siivosivat laput pois. Sen jälkeen puistoon asennettiin valvontakamerat.

Pari viikkoa oli taas rauhallista. Sitten puiston puut sotkettiin. Joku sanoi, että se oli punaista, vesiliukoista maalia. Jonkun toisen mukaan se oli verta. Omituisinta kuitenkin oli, ettei valvontakameroiden kuvissa näkynyt mitään. Oli kuin puut olisivat ikeneet itse punaisia kyyneleitä.

Puut pestiin ja kaikki jatkui taas ennallaan. Ehkä ihmiset alkoivat hieman vältellä puistoa, mutta koska se oli alueen ainut hyvä koirapuisto, he palasivat pian takaisin.

Kunnes eräänä päivänä koirat kieltäytyivät menemästä puistoon. Ihan ilman mitään näkyvää syytä. Joku epäili, että puistossa oli jokin paha haju, jonka vain koirat aistivat, mutta se tuntui aika kummalliselta selitykseltä. Kaikki terrierit ja saksanpaimenkoirat ja puudelit, jotka olivat ennen rynnänneet puistoon intoa hinkuen, iskivät nyt neljä jalkaansa maahan tai heittäytyivät valtalleen eivätkä tulleet puistoon, vaikka omistajat kuinka kiskoivat.

Alettiin kuiskailla kirotusta puistosta. Joku väitti nähneensä, että puinen koiranpää vuodatti verisiä kyyneleitä. Erään toisen mukaan koirien kaivamat kuopat täytyivät itseksensä hiekalla ilman, että kukaan koski niihin.

Ja niin puistossa ei enää käyty. Eikä sitä hoidettu.